

[LIII Gydenklide]

grupper, og derfor vil vi gerne give dem det halve år. Dette er sagt som forklaring til Fælles Kurs, som jeg ved kender disse forhold og derfor ved, at det tidligere har været sådan. Vi ønsker naturligvis, at vi kunne gå tilbage til de oprindelige regler for alle, men det ved vi godt er helt umuligt.

Det, vi har gjort, er, at vi har lyttet meget opmærksomt på de indtrængende taler, som socialministeren og arbejdsministeren har holdt om netop de mennesker, som er røget ud af vore systemer og over på bistandshjælp, og som bør hjælpes i gang igen. Derfor troede vi, at der var lidt forståelse for, at man kunne gøre en særindsats for disse grupper. Når jeg tager fat i det først, er det af skræk for, at nogle af dem, der har talt lidt fornuftigt om revalidenderne og bistandsmodtagerne, skal gå deres vej. Derfor vil jeg gøre det færdigt først, så skal jeg nok vende tilbage til børnepasningen.

Det er ualmindelig vigtigt, at der bliver gjort noget for disse grupper. Hr. Hans Jørgen Holms bemærkninger om, at der er rod i bemærkningerne, er rigtige. Nede i trykken er der sket det, at bemærkningerne til punkt 2 er blevet anbragt under punkt 3 og omvendt. Og hvad så? Enhver, der gider sætte sig ind i det, ved jo, hvordan det ser ud. I det forslag, som jeg sendte ned, var bemærkningerne sat rigtigt på. Jeg havde altså ikke lyst til at rende rundt og få det lavet om, for jeg tænkte: Det går nok, for de, der skal sige noget til det, forstår det – troede jeg. Det skal aldrig gentage sig mere, for når en hel ordførertale kan komme til at handle om, at punkterne er byttet om, må jeg sige, at argumentet i hvert fald er noget slidt op. Det skal ikke kunne gentages, at man kan gøre det på den måde.

Jeg vil godt sige tak til Socialdemokratiet for bemærkningerne om, at vi kunne se lidt nærmere på det i udvalget. Ligeledes til fru Kirsten Lee, som på et af punkterne var villig til at lave lidt undersøgelse om det i udvalget. Så har jeg vistnok også fået overstået takken. Jeg skal forbigå den tale, hr. Glistrup holdt, lige bortset fra at sige, at det kan jo altså gå gruelig galt med hjemmepasning, synes jeg nok jeg kunne høre.

Så skal jeg gå til børnepasningsproblemet. Der er en total mangel på kendskab til virkeligheden herinde, og det gør ikke spor, at man stiller sit manglende kendskab til virkeligheden til skue – ikke spor – men så bør man i hvert fald

ikke med sådan en skrår sikkerhed afvise et forslag, som handler om virkeligheden. Det kan jeg ikke dy mig for at sige, og adressaten ved jo nok selv, hvem jeg taler om.

Det ryster mig at høre, at man ikke er klar over, at der mangler 30.000 institutionspladser her i landet, at der er 30.000 børn på venteliste. Der er kommuner, der opfylder den forpligtelse, som hedder at stille pladser til rådighed, for at børnene kan blive passet, når forældrene skal på arbejde, men der er så sandelig også kommuner, der ikke gør det.

Så lyder et af argumenterne her – det er også sagt af arbejdsministeren –: Jamen det er jo sådan, at hvis de ikke kan få passet deres børn og derfor ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet, kan de da gå på bistandshjælp. Og så er i øvrigt argumentationen, at når man er på kontanthjælp, på bistandshjælp, skal man også stå til rådighed for arbejdsmarkedet.

Det er nu tredje gang, vi prøver at få dette Folketing til at forstå, at det er uretfærdigt, at der er denne forskelsbehandling af børneforældre: at det ene hold børneforældre selv må betale den pris, som hedder, at de ikke kan modtage dagpenge, når de er arbejdsløse, hvis de står og mangler børnepasning, mens de, der bor i nabokommunen, kan få deres dagpenge, fordi der er børnepasning til deres børn. Det er da en forskelsbehandling uden lige, og det kan være børnefamilier, der bor lige op til grænsen mellem to kommuner.

Vi har som sagt prøvet at komme igennem med en skærpelse over for kommunerne for at få dem til at stille det fornødne antal pasningspladser til rådighed, men vi har ikke kunnet komme igennem med det. Vi har sagt: Så lad os prøve at afskaffe børnepasningscirkulæret i dagpengelovens forstand. Det er vi heller ikke kommet igennem med, men vi kom igennem med en præcisering af, at der skulle gøres mest muligt i kommunerne, og det er så også det, arbejdsministeren her har stået og ridset op. Men jeg bliver da dynget til af breve fra folk, og derfor kan jeg ikke forstå, at arbejdsministeren kan mene, at dette ikke er noget problem. Jeg kan dynde masser af eksempler på bordet, som viser – også fru Kirsten Lee – hvor mange dette handler om, ikke præcist, men i hvert fald, at det handler om en del.

Jeg har lyst til at sige, at hvis man ikke tror, det handler om ret mange, er der da slet ikke